

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

כ"ב אייר

משניות מבוארות

המרים, פטור במתוקים, החיב במתוקים, פטור במרים. ממשנה אמת מדבר התנא מדרב יושב בו חיוב ופטור או אסור ונתת, וכשנשנה זה אין נותק. זהו ממש שנתנו על גרעין עגבים ועל הקלפות, וכשחמץ ותוסס נעשים יין, או שנתנו מים על שמר יין, וקולטין המים טעם היין, וכוון שלא הוציא אלא כמו שנתנו, או מנעו יותר, נקרא תמד. דאם נתנו ג' מדות מים, והוציא ד' מדות יין היו כיון מכלאי. ז' התמד עד שלא התמיץ במים הוא חשוב, והוא אינו נקח בכסף מעשר, דאין לוקחים בכסף מעשר אלא פרי מפרי וגדולי קרקע, ופוסל את המקוה בשלשה פוסל המקוה שאין בו מי סאה. משהחמיץ ידע כיון, והוא נקח בכסף מעשר, ואינו פוסל את המקוה כיון שאינו פוסל אלא בשני מראש. האחין השתפין הית האחין שמתקשקש בשתפנות, שחייבו, הית בשתולקו והבטיח שיתפנו, שאין כל אחד מביא חצי שקל וכל אחד צריך להוסיף מטבע קטנה על חצי שקל שלו, ואז הם פטורין ממעשר בהמה. דהשתפין פטורין ממעשר בהמה, דכתיב (במדבר י"ט, טו): "היתה להן" ולא מעשר, והוא קרא בכבוד כתיב, ואינו ענין לכבוד, דבכבוד כתיב (דברים י"ו): "מזכרים" דמעשר אפילו של תשפת, ודרשין האי קרא למעשר בהמה. ומחייבין במעשר בהמה, הית כשלא חלקו והתמנו בחזקת פטורין עומד, והו חייבין במעשר, אפיוני מן

השוחט מן הצואר, שחיתו כשרה. המולק מן הצואר, מליקתו פסולה, שכל הערף כשר למליקה, וכל הצואר כשר לשחיטה. נמצא מקום שהוא כשר בשחיטה, פסול במליקה, מקום שהוא כשר במליקה, פסול בשחיטה. אידי דמי דברים הששרים רק באפן אחד ואחרי ששרים רק באפן אחר, מיני עוד דברים כגון זה. תורים כשרים רק כשהם עם גדולים, בני יונה כשרים רק כשהם עם קטנים, מרחיב "בני" רק אינו אלה. (ה) כשר בתורין הית כשהו גדולים פסול בבני יונה, דבני יונה משמע קטנים, כשר בני יונה הית כשהו קטנים פסול בתורין. תחלת ההנחה היתו כשהנחה שקיב מכלל עולה ולכלל גדולים עדין לא באו, ואפילו בני יונה אם הם קטנים ביותר, שאם אהר ערק נוצה מים לא יצא דם, פסולים מרב קטנים. פרה אדמה היתה באה לטהר הסמאים, עגלה גרופה היתה באה על הירג שמנצא קרוב ליער ולא נודע מי היתה. (ו) כשר בפרה אדמה, פסול בעגלה גרופה, כשר בטהר גרופה, פסול בפרה, דפרה דינה בשחיטה, ועגלה בעריפה, דהית צריך לשבר מפרקה, שקיב בקופיץ מאחוריה. כשר בבתנים, פסול בלויים, דכהו כשר גם מ"ג שנה ומעלה ויבן נקטל ברב שנים, מדכתיב (במדבר י"ד, כז): "אשר ללויים" ולא אשר לכהנים. ולויים עובדים במשקן מבו שלשים שנה עד בן חמישים שנה, ובבית המקדש שלא היה משא בכתיב, או השנים פסולים בלויים, אלא משיפל סוף מחמת זקנה. והכהו ולא נפסל מחמת פסול, כשר בלויים, דכל מי שקנה מלך, חסב בכנייה, דלויים אינם פסולים כבעל מום, דכתיב גבי שנים (שם) "ואת אשר ללויים", זאת ללויים ואין אחרת בלויים. גם כלי חרס כתיב (במדבר י"ט, טו) "וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתוח שלם הוא", וכלי חרס שאין צמיד פתוח עליו מטמא, אבל אם טוהר הכלי חרס, אינו מטמא מגפו אפילו בניעה, וכל הכלים של מחמת מטמאן אפילו מנגב כשנגעו בו הסמאה, וכן יש חמיר בכלי חרס ומטמא מאדו, דכתיב (ויקרא י"ב, טו) "וכל כלי חרס אשר לו מים אף הוא טוהר", ודרשין טוהר של כלי חרס מטמא ולא טוהר של כלים אחרים מטמא, ואומר התנא באפן שהוא טוהר בכלי חרס, כגון שהוא מקפה ונגעה בו סמאה, וטוהר טוהר באופן שאין טוהר בכלי חרס, כגון טוהר נכנס באוירן ולא נגע בהם, באופן אפן, טמא בכלי חרס. גלמי כלים, נקראים כלים שנגעיהו וקרקעין או תוקעין או בן למאכלת, פשוט כלי עץ, ואפילו נגמרה מלאכתו, אינו מתקשקש וטמא, דכתיב (ויקרא י"א, ט"ז) "מכל כלי עץ, וכלי חרס, השוה בתורה לקש שמטלטלן אותו בין מלא ובין ריקם, דהית שיש לו בית קבול, ושפוטו כלי עץ אין מטלטלן אלא ריקוין ואפילו יחדו לקר טהורין, וגלמי כלי עץ מן מקבלי סמאה, דראוין לו של תמיש, ויש לכוון בית קבול, שפוטו כלי מקבלי סמאה, דלא השוה ליש, ואין צורך להיות בו בית קבול, וגלמי כלי מקבלי סמאה, כיון שחייבו בו ולקבדו בו עשויו, ולא חייבו כלי עץ גמור מלאכתו, נמצא שפוטו כלים, טוהר בכלי עץ, טמא בכלי מקבלי גלמי כלים, טוהר בכלי מתכות, טמא בכלי עץ, שקדים המרים, כקטנותן ראוין לאכילה, וכשהו גדולים אינו ראוין, ומצאו חו חייבין במעשר, רק כשהו קטנים, אבל שדעים מתוקים כשהו קטנים, אין דרון לאלקל, פטורים ממעשר, וכשהו גדולים חביים, נמצא חסב בדברים

הקבלו, דהתי קאב ששוקל עבור בנו, דפטור מן הקבלו, כל מקום שיש מכה, שהיא כתיב, וכל למכור את בנו לשפחה, אין קנס, קרבי מאיר (תוספות פ"ק ג' משנה ה) דסובר קטנה אין לה קנס, וכל מקום שיש קנס, אין מוכר, אין אביה וכל מקרה לשפחה, דכתיב (שמות כ"א, א) "והוצאת חנם אין קסף" ודרשין "חנם" אלו ימי נערות, כל מקום שיש מאון, ויחמה שהשיאיה אביה ואמה, דהתי נשואין מדרבנן, שיכולה לטאן ולומר אי אפשי בשלמי צמדי, תחילה פתיל עליו שראוי לה ב' שערות עדין קטנה היא ואינה ראויה לחליצה, דבפרשת יבום (דברים י"ז, ט) תביב "ואם לא יחפץ האיש", ומשקוין ואינו ראש ממי איש דחל אף אשה, וכל מקום שיש חליצה שגולה היא אין מאון, ואין קרבי איה וכלה למאן, כל מקום שיש תקיעה, דהתי בין חל לקדש בערב שבת שחוקעין, אין הבדלה, שהבדלה אומרים רק מנוצאי שבת וירוש'. כל מקום שיש הבדלה, כגון מנוצאי שבתות וירוש', אין תקיעה, ויש טוב של להיות ערב שבת ותוקעין להבדיל את העם מפולחתי אכל נפש שהיה מתר בירוש' ונאסר רק ע"ס כניסת השבת, ול מנדילין בתפלה, מפני שהנכנס חמור מיהוצא, חל ירוש' מנוצאי שבת, ומנדילין או תוקעין, לפי שהוציא חמור מירוש' ששנסך, כיצד מנדילין, בירוש' שחל מנוצאי שבת אומר המנדילין בין קדש לקדש, רבי דוסא אומר המנדילין בין קדש חמור לקדש חלק, ותקנים סוכרים ואלא מןקולין לירוש' לקרותו קדש, לכן אומרים בין קדש לקדש אין יוחר.

פרק ב • לבתולה צריך לשטח שני הסמינים, הושט והתננה, אפילו בשני, משום הרקשה מעברה, דשפא לא ישחט רבא דחד, ותמשה דברים פוסלים את השחיטה: שהיה, ודשה, חלתה, הנרמה ועטור, כמבאר הלול. (א) השוחט סימן אחד בעוף דכתיב (ויקרא י"א, טו): "זאת תורת הבמה והעוף וכן נפש הבהי הרמשת במים", הטיל התוב לטוף בין בהמה לדגים, שאינו דומה לבהמה להצריכו ב' סימניו, שיהיו סימןו לצדדים, ושלא יזא צדדו בעוה שחיטה ללל, אי אפשר שיהיו סמקה לבהמה, לכן צריך סימן אחד, וצדדים בבמה, שחיטה כשרה.

משניות מבוארות

בה שחיתת שני סימנים. (ד) שחט את הושט ופסק את הגרגרת, והיטו ששקר הגרגרת ממקום חבורו, או שחט את הגרגרת ופסק את הושט, או ששחט אחד מן והמתין לה עד ששמה או שהחליף שהטמין את הסכין בתוך הצואר תחת סימן השחיטה, פסקו, שהסמך הראשון שחט נהניו לכונו. רבי ישבב אומר שחיטתו נבלה, ומטמאם במשא כנבלה. רבי עקיבא אומר שחיטתו טרופה, ואינה מטמאם במשא, כל אדם רבי ישבב משום רבי יוחנן, כל שנספלה בשחיטתו פסקום הראי שחיטה, כל בני רבי נבלה, ומטמאם במשא, כל ששחיטתה קראוי ודבר אחר גרם לה להפסל, כגון שיש בה אמת מן הרטפות, היא טרופה ואינה מטמאה. והודו לו רבי עקיבא, על ידי אהד המכרש לקבו, שטמא על ידי אהד המכרעה לשקול, שהם: י"ד שחט"ס ד"ס י"ו, דכש דבורים, שמן חלב, טל, דם, מים, אינו מקבל סמאה, דכתיב (ויקרא י"א, לו): "והי יתן מים על זרע" (וכו'). (ה) השחיטה במקנה חיה ועוף ולא יצא מןו דם, כשרים, ולא חשינו שפא מנה מקדם, ונאכלים בנידים מתאבולי לפי שלא הכשרו לקבל סמאה בדם, ולכן אין צריך נטילת ידים באכילתו, והיטו באנשים שאינה מטמאם לקבל סמאה על ידי חטא, והיטו צריך לטל ידים לפני אכילתו, רבי שמעון אומר, השחיטה בשחיטה, דסובר כשם שהשחיטה מקשרו באכילה ומנוצאי מדי אסור אבך מן היין, ון השחיטה עשה אותו כשר, ואינו לקבל סמאה, (ו) השוחט את המספנת דהית בהמה שאינו יכולה לעמוד על רגליה חמת חלה, ואפילו יש לה טל לאכל בשניה קורות ותחיתוהו עצים, כיון שאין לה כח לעמוד על רגליה, נקראת מספנת, רבן שמעון בן גמליאל אומר, אסורה באכילה עד שתפוסם בן רובל, שתקענע היד והרגל אחר שחיטה, דאם לא פרקסה, חשינו שפא נטלה בשמתה לפני גמור שחיטה, וירשי פרש קום להו לרבונו שנטלה לשמתה

ואגב נשק עט לטוהר כשרה בהמה, ורב של סימן אחד כמותו, דרבו ככלו. רבי יהודה אומר בעוף צריך לחתו עד שישחט את הוירדיו, דהית גידי הדם שצבאר שפמנים כמפרקה, והיטו בעוף כשעלה לל אכחה, ואן צריך לקבד הרדיין בשעת שחיטה, שלא יבלע דם באיברים, שחט חצי סימן אחד בעוף, ואחד חצי סימנים בבמה, שחיטתו פסולה והיטו בעוף כשעלה לל קאחד, או שחט רב סימן אחד בעוף, רב שנים בבמה, שחיטתו כשרה, ואשמיעין שני פעמים, דגם קדשים די ברב שנים. (ב) השוחט שני ראשין קבול, שחיטתו כשרה, כדבעד, והיטו בקדשים, דבחלוף מתר לבתחלה, דקרבן שחט לבתחלה בעיניו ושחטו ידו בשני אהד, דכתיב (ויקרא י"ב, טו): "תחבה", שלא יהי שנים שחיטתו קרבן אחד, וכתבי (ויקרא י"ג, ט): "החבה", שלא יהא אחד שחט שני וכתים, שנים אחת בספין ושוחטין, אפילו אחד למעלה ואחד למטה, דהית אחד אותו ודכחוק, דהית אחד אותו בן הפסין, שחיטתו כשרה, ולא חשינו שיעשו דרסקה. (ז) תהי הסהיר את הושט בבת אחת, שדק הספין כבת הושט כלל הולכה והבאה, שחיטתו פסולה, דהתי דרסקה, הית שוחט בהולכה לבד או בהנאה לבד, ותהי את הראש בבת אחת, שלא הפסיק להביא הספין וקבר שחט הסמינים, אם יש בו, בספין, מלא חרץ מרחב הצואר, דהית שחט בספין שני פעמים רוב צואר שחיטה כשרה, אבל אם אין בפסול רחב שני צוארין, שחיטתו כשרה, דאין סימנה מעצמה כחבין בהולכה לבד בלא דרסקה, הית שוחט, ותהי שני ראשים של שני בהמות בבת אחת, אם יש בספין מלא צואר אחד חרץ משני צוארים, דהית שיש בספין עוה שלשה צוארין, שחיטתו כשרה, דברים אמורים שצריך ששור צואר חרץ מצואר הבהמה שחוט, בזמן שחולף ולא הביא או הביא חליץ, אבל אם חולף והביא אפילו שחט בספין כל הושט רחב כל שראה, או אפילו באומל

כ"ב אייר

רבו של אהד, כמותו, רבי יהודה אומר, עד שישחוט את הרדיין, חצי אחד בעוף, ואחד חצי בבמה, שחיטתו פסולה. רב אהד בעוף ורב שנים בבמה, שחיטתו כשרה; ב השוחט ראשין קאחד, שחיטתו כשרה. שנים אחוין בספין ושוחטין, אפילו אחד למעלה ואחד למטה, שחיטתו כשרה; תהי את הראש בבת אחת, פסולה. הית שוחט ותהי את הראש בבת אחת, אם יש בספין מלא צואר, כשרה. הית שוחט ותהי שני ראשים בבת אחת, אם יש בספין מלא צואר אהד, כשרה. פמה דברים אמורים, בזמן שחולף ולא הביא, או הביא ולא חולף, אבל אם חולף והביא, אפילו כל שחוא, אפילו באומל, כשרה. נבלה סכין ושחטה, אף על פי ששחטה צדקה, פסולה, שצאמר (דברים י"ב, לו): "ונבחת ואלקלת, מה שאתה נובח, אתה אוכל, נבלה סכין והגביהה, נבלו כליו והגביהו, השחית את הסכין ונעף, וקא חברו ושחט, אם שהה כדי שחיטה, פסולה. רבי שמעון אומר, אם שהה כדי כבור: ד שחט את הושט ופסק את הגרגרת, או שחט את הגרגרת ופסק את הושט, או ששחט אחד מן והמתין לה עד ששמה, או שהחליף את הספין תחת השני ופסקו, רבי ישבב אומר, רבי יוחנן, רבי עקיבא אומר, טרופה, כלל אמר רבי ישבב משום רבי יוחנן, כל שנספלה בשחיטתה, נבלה, כל ששחיטתה קראוי ודבר אחר גרם לה להפסל, טרופה, והודו לו רבי עקיבא: ה השוחט בהמה חיה ועוף ולא יצא מןו דם, כשרים, ונאכלים בנידים מתאבולי לפי שלא הכשרו לקבל סמאה בדם, ולכן אין צריך נטילת ידים באכילתו, והיטו באנשים שאינה מטמאם לקבל סמאה על ידי חטא, והיטו צריך לטל ידים לפני אכילתו, רבי שמעון אומר, השחיטה בשחיטה, דסובר כשם שהשחיטה מקשרו באכילה ומנוצאי מדי אסור אבך מן היין, ון השחיטה עשה אותו כשר, ואינו לקבל סמאה, (ו) השוחט את המספנת דהית בהמה שאינו יכולה לעמוד על רגליה חמת חלה, ואפילו יש לה טל לאכל בשניה קורות ותחיתוהו עצים, כיון שאין לה כח לעמוד על רגליה, נקראת מספנת, רבן שמעון בן גמליאל אומר, אסורה באכילה עד שתפוסם בן רובל, שתקענע היד והרגל אחר שחיטה, דאם לא פרקסה, חשינו שפא נטלה בשמתה לפני גמור שחיטה, וירשי פרש קום להו לרבונו שנטלה לשמתה

גם דם שחיטה, רבי אליעזר אומר, דיה אם זקקה, שנטלה הדם מגרופה בכח כדרך שהבהמות נטוחות בגרונם, ודקם מכלקל ומנוקב כבת, אמר רבי שמעון, אף השוחט בלילה, בהמה מספנת ולא ראה אם זקקה, ולמחר השנים ומנצא תמלים של בית שחיטה, הצואר מלאים דם, כשרה, מפני שהתמלים מלאים דם אמרין שחיטה, וכבודת רבי אליעזר דהית שפטי שחיטה אילעיון אמרה רבי שמעון, שסובר שזוג די להכשירו, ותקנים אומרים, עד שזקקה אחד במיד דקה ואחד בהמה סקה צריכה פרנסו מספנת, בהמה דקה שפטיה דיה ולא החזירה, פסולה, שאינה אלא הוצאת נפש בלבד, ואין זה פרנסו שצדקה בכך גנת את נפשה, אבל בהמה נסה דיה פרנסו כזה, כיון שאין וצדקה בכך, וכן צדקה אם חתה גלה גרה פרנסו, במה דברים אמורים שצריכה פרנסו, בזמן שתינה חפזת מספנת, אבל אם היתה בחזקת בריאה, אפילו אין בה אחד מכל הסמינים הללו, כשרה.

דקורנים, דהקורנים מתחלדין שאין לו קורנים, ונזקא באומל שאינו לו קורנים, נבלה סכין מעצמה ושחטה אף על פי ששחטה נדבה, דהית בהולכה, פסולה, שצאמר (דברים כ"ו, לו): "ונבחת ואלקלת", מה שאתה נובח אונל, וקא נבלה מעצמה, אבל אם הפיל סכין ושחטה, שחיטתו כשרה, דלחף מלכתיה בני קדשים (ויקרא י"ג, טו): "ורצקם ונבחתה", דהית שצריך דעת וכונה, שמע מיה דבחלוף אין צריך דעת וכונה, אם מששחט מקצת כליה סכין והגביהה, ושקה התקנה, ואחר כך המדוך וישחט, או נפלו כליו בגדיו, מששחט מקצת ונתנה ושהה בהנקה והמדוך לטוהר, וכן השחית את הספין והחזיקו לשוחט, ועף נתענה מתמה השחיטה, וקא חברו ושחט, שגמרה, אם שהה בין תחלת שחיטה לגמור שחיטה כדי שחיטה, אחרת דהית כדי שישחט בהמה אהד כמותה כשהיא רבועה כרבי, שחיטתו פסולה, רבי שמעון אומר, אם שהה כדי כבור, כיון שהטוב מקבר הספין ובדקלו, שחיטתו פסולה. משנה זאת איירי בבמה שצריך